

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, **alperes jogi képviselőjegyvéd** (fél címe 1) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen határozat megsemmisítése iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 17. napján kelt 29.P.25.196/2015/18. számú ítélete ellen, az alperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében az alperes Fegyelmi és Etikai Bizottságának 2014. szeptember 17. és 2014. november 12. napján kelt, valamint az Országos Elnökség 2/2015.(II.28.) OE. számú, 2015. február 28. napján kelt határozatának a megsemmisítését kérte, mert alapszabályba, illetőleg fegyelmi, etikai szabályzatba ütköznek.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint a határozatai megfelelnek az alapszabály és a fegyelmi szabályzat rendelkezéseinek. Azt nem vitatta, hogy a határozat nem sorszámozott, azonban megítélése szerint azonosításra alkalmas, és ez az érdemi eljárásra ki nem ható eljárási hibának minősül.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperes Országos Fegyelmi és Etikai Bizottságának 2014. november 12. napján kelt határozatát, valamint az Országos Elnökség 2/2015.(II.28.) OE. számú 2015. február 28. napján kelt határozatát megsemmisítette. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 136.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében a felperes az alperesi szervezet tagja, tisztségviselője volt, akivel szemben az alperesi pártügyész 2014. szeptember 9. napján fegyelmi eljárást kezdeményezett. A fegyelmi eljárásban az alperes meghozta a keresettel támadott határozatokat, melyek alapján a felperest kizárta tagjai sorából. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a keresettel támadott határozatok meghozatalakor az alperes az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) alapján működött, alapszabályát még nem feleltette meg a 2013. évi V. törvény rendelkezéseinek, ezért a Ptké. 9. § (4) bekezdés alapján a Ptk. alapján kellett elbírálni a keresetet és a keresettel támadott határozatok törvényességét. Az alperesi szervezet vonatkozásában megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az vertikálisan és horizontálisan is erősen strukturált szervezet, egzakt működési és eljárási szabályokkal, jelentős taglétszámmal. Kiemelte, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatásának a Fegyelmi

és Etikai Szabályzat rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás követelményeinek megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként meghozott határozattal kellett lezárulnia. Megállapította, hogy a bizonyítási eljárás lefolytatására csak részben került sor, a felperes által indítványozottaknak az alperes nem adott helyt, és ezen indítványok mellőzésére indokot a határozatok nem tartalmaztak a Fegyelmi és Etikai szabályzat 61. § (2) bekezdés és 78. § (2) bekezdés e) pontjától eltérően. A másodfokú határozattal kapcsolatban kiemelte, hogy utalást sem tartalmazott az előterjesztett és mellőzött felperesi bizonyítási indítványokra, a fellebbezésben előadottakra, nem adta indokát, miért mellőzi az indítványt. Rögzítette azt is, hogy olyan személy meghallgatását indítványozta tanúként a felperes, aki a másodfokú eljárásban a határozat meghozatalában - egyébként alapszabályszerűen - részt vett. Megállapította, hogy az alperes megsértette a Fegyelmi és Etikai Szabályzat 61.§ (2) és 78. § (1) bekezdésében foglaltakat. A jelen eljárás a fegyelmi eljárás során elmulasztott bizonyítási eljárás pótlására nem volt alkalmas, figyelemmel arra, hogy a bíróságnak kasszációs jogköre van, a határozat megváltoztatására, elmaradt bizonyítási eljárás lefolytatására jogköre nincs. Erre tekintettel mellőzte az indítványozott tanúk meghallgatását. Megállapította, hogy az alperesi határozat nem jelöli meg, hogy mely alapszabályi, fegyelmi és etikai szabályzati rendelkezést sértette meg a felperes. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a nyilvánosság kizárása, hangfelvétel készítése, iktatószám, enyhítő-súlyosbító körülmények, bélyegzők, kiértékelett személyek névsorának hiánya olyan érdemi döntésre kihatással nem járó eljárási szabálysértések, amelyek az alperesi magán autonómiára is figyelemmel nem eredményezhették a határozatok megsértését. Önmagában az sem eredményezhette a határozat megsemmisítését, hogy a másodfokú fegyelmi határozat meghozatalában részt vett személyek neve hiányzik a határozatról, mivel a jelenléti ív tartalmazza, és a határozathozatalban részt vett személyek beazonosíthatók. A szavazó és a jelenlévő személyek közötti különbség a határozat érdemére kihatással nem volt. Az indokolási kötelezettség hiányát, mellőzését lényeges eljárási szabálysértésnek minősítette, amelyek a támadott határozatok megsemmisítését eredményezték. Erre tekintettel a határozatok érdemében ezért már nem is kellett állást foglalnia. A perköltség viselésről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott.

Az alperes fellebbezése az ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint túl nagy szerepet tulajdonított az elsőfokú bíróság a felperesi bizonyítási indítványok elutasításának annak ellenére, hogy azok nem tartoztak a per lényegéhez, illetve hogy a másodfokú eljárásban elutasításuk részlegesen indokolásra került. Hangsúlyozta, hogy az Országos Elnökség határozott arról, hogy iratok alapján dönt és a tényállást nem egészíti ki. Erre is figyelemmel úgy értelmezte, hogy az eljárási hibát, az elsőfokú határozat alaki hiányosságát kijavította, és az indokolási kötelezettségének eleget tett. Kiemelte, hogy az Országos Elnökség ülésén jelenlévő személyként vették számba a pártügyészt, aki nem tagja az Országos Elnökségnek, és így szavazati jog nélkül, tanácskozási joggal volt csak jelen. Minden jelenlévő arra jogosult leadta a szavazatát a felperes kizárása mellett. A per lényegére kiható körülményként fejtette ki, hogy a felperes a párt hivatalos döntéseivel ellentétes levelezést terjesztett a párt tagjai között, amellyel megzavarta a párt belső rendjét, és döntés ellenében független jelöltként indult el, így az Alapszabály 4. § (5) bekezdése, 28. § alapján fenntartotta kifejtett álláspontját. A felperes tanú meghallgatásra vonatkozó bizonyítási indítványait nem tartotta relevánsnak, mert a per érdemére ki nem ható tény bizonyítására irányultak. Megítélése szerint a felperes megsértette az Alapszabály 4. § (5) bekezdését, a párt elfogadott politikai irányvonalával fordult szembe. Az ítélet téves álláspontot alakított ki, amikor köztudomású tény bizonyítását írta elő. E körben kifejtette még, hogy a felperes a párt szövetségben való indulásáról tudott, és az eljárási rendet maga is alkalmazta, egyébként pedig vitatta, hogy a **pártok** pártszövetség ténye nem köztudomású, azonban ennek hiányában is a felperes tisztában volt e ténnyel, ezért az a vélelem, hogy a felperes nem rendelkezett a pártszövetségi szerződéssel, érdemben nem hat ki a felperest kizáró határozatokra. A felperesnek az

Alapszabály 15. § (3) bekezdés 2. pontja szerinti kizárása okán irrelevánsnak minősítette az eljárási hibákat, a bizonyítási indítvány elutasítása indokolásának elmulasztását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, az ítélet megalapozottsága okán. Kiemelte, hogy az alperes a pártból kizáró határozatát jogszabálysértő eljárás során hozta meg. Álláspontja szerint a fellebbezésben leírt alperesi indokok nem alapozzák meg az ítélet megváltoztatását, mert azok nem az előterjesztett kereseti kérelme indokait, valamint az elsőfokú ítélet indokolását cáfolják, hanem az eljárásban figyelembe nem vett, illetőleg bizonyítással alá nem támasztott körülményeket taglalják.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a keresettel támadott határozatok meghozatala időpontjában az alperes az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) alapján működött, és ezért a pártok működéséről és gazdálkodásáról szóló 1989. évi XXXIII. törvény 1/A. § a) pontjára, és 2. § (4) bekezdésére is figyelemmel a Ptk. 62. § alapján, és annak (6) bekezdése szerint kellett elbírálnia a kereset megalapozottságát, a keresettel támadott határozatok törvényességét.

Az alperest és a fegyelmi eljárásban eljárásra jogosult szerveit is kötötték az alperes alapszabályában, az alapszabály alapján egyéb belső szabályzatában, jelen esetben a Fegyelmi és Etikai szabályzatban foglaltak. A Fegyelmi és Etikai szabályzatban meghatározott fegyelmi eljárás lefolytatásának rendje, a fegyelmi eljárásban hozott határozatokkal szemben előírt követelmények betartásának kötelezettsége az alperes eljáró fegyelmi szerveit a pártfőügyész akadályoztatottságától függetlenül terhelte. Az alperes a maga által alkotott szabályokat köteles volt betartani, az abban meghatározottak szerint folytathatta le a felperessel szemben a fegyelmi eljárást, és hozhatta meg a fegyelmi határozatokat. A saját maga által alkotott Fegyelmi és Etikai Szabályzatban a fegyelmi határozataival szembeni alaki és tartalmi követelmények betartásának kötelezettsége terhelte az alperes eljáró szerveit, mely tekintetben a jogász tudásnak ügydöntő jelentősége nem lehetett.

A felperessel szemben fegyelmi eljárás az Alapszabály 15. § (3) bekezdés 2. pontjában foglaltak alapján indult, és a pártból történt kizárásának okát ebben jelölték meg a keresettel támadott határozatok. A fegyelmi eljárás irataiból megállapítható, hogy a felperes mind az elsőfokú, mind a másodfokú fegyelmi eljárásban tanúbizonyítást indítványozott. Az alperes Fegyelmi és Etikai Szabályzata részletesen meghatározza az első- és a másodfokú fegyelmi eljárás lefolytatásának módját, a fegyelmi eljárásban első- és másodfokon hozott határozatok tartalmi elemeit. A Fegyelmi és Etikai Szabályzat 61. § (2) bekezdés e), f), g) pontjában foglaltakat az elsőfokú, a 78. § (2) bekezdés e), f) pontjában foglaltakat a másodfokú határozat nem tartalmazza. A másodfokú fegyelmi határozat kizárólag a fellebbezés megalapozatlanságára utal, azonban annak okát részletesen nem fejti ki. Ez összhangban van az 1/2015.(II.28.) OE. számú határozatban foglaltakkal, mely szerint a másodfokú fegyelmi hatóság nem kívánt vitát nyitni, és csak az elhangzott tények alapján kívánta a döntését meghozni. A másodfokú fegyelmi hatóság e határozatára is figyelemmel a másodfokú fegyelmi határozat az elsőfokú fegyelmi határozatnak a Fegyelmi és Etikai Szabályzattal ellentétességét, hiányosságát, pontatlanságát nem orvosolta. Az alperes által a bírósági eljárásban a fegyelmi határozatok tekintetében kifejtett indokok már nem voltak figyelembe vehetők, azok nem pótolhatták a fegyelmi határozatok indokolási kötelezettségének elmulasztását. Az Alapszabály 15. § (3) bekezdés 2. pontjában meghatározott kizárási ok eleve szükségessé teszi a kizárás okának pontos meghatározását, a párt azon alapszabályai rendelkezéseinek, alapelveinek és egyéb működési elveinek a pontos meghatározását, megjelölését, amelyeket sértett a fegyelmi eljárás alá vont magatartás. Az ismert volt, hogy a

fegyelmi eljárás milyen panasz alapján indult, a határozatokból kitűnik az is, hogy mely magatartás az, amelyet alapszabálysértőnek tartottak, azonban az Alapszabály azon pontját, amelyet a felperes magatartása sértett, ténylegesen nem jelölték meg. Az alperes fegyelmi szervei sem az első-, sem a másodfokú fegyelmi határozatban nem adták indokát a felperes bizonyítási indítványai elutasításának. Ez olyan mulasztás, amely a felperes tagsági jogát is sértette, hiszen a fegyelmi eljárás szabályozásából következően a felperesnek mint fegyelmi eljárás alá vont személynek joga volt a védekezésre, bizonyítékok, indítványok előterjesztésére. Az alperes ettől elzárta, és e döntésének az indokát sem adta, ami olyan eljárási szabálysértés, amely az egyéb, elsőfokú bíróság által megállapított, önmagukban nem jelentős szabálysértésekkel is együtt a fegyelmi eljárásban hozott döntésre kihatással voltak.

A fenti kiegészítéssel a Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, miszerint az alperes által a felperessel szemben lefolytatott fegyelmi eljárásban a Fegyelmi és Etikai Szabályzatban meghatározott eljárási szabályok megsértése az érdemi határozat meghozatalát befolyásolták és jelentőségük folytán a keresettel támadott határozatok megsemmisítését eredményezték. Ebből következően a határozat érdemi megalapozottságának vizsgálatára már nem is kerülhetett sor, mely körben a fellebbezésben előadottnak a fellebbezés és az ítélet megalapozottságának elbírálásában már ügydöntő jelentősége nem lehetett. E körben a másodfokú bíróság csak utal arra, hogy az alperesi autonómiára is figyelemmel a fegyelmi büntetés, annak arányossága a bíróság által nem felülvizsgálható.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés szerint helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (2) bekezdés szerint határozott. A felperest ügyvéd képviselte, az ügyvédi munkadíjat a csatolt díjmegállapodás alapján terjesztette elő. A díjmegállapodásban a bírósági út munkadíjaként 200.000 forint került kikötésre, melyben nem határozták meg, hogy az első- illetőleg a másodfokú eljárásnak ténylegesen mennyi a munkadíja. Erre is figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdés szerint, mérlegeléssel határozott a másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíjról, az elsőfokú eljárásban megállapított ügyvédi munkadíj, valamint a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenység és a másodfokú pertárgyérték figyelembe vételével. Az ügyvédi munkadíjat nettó összegben határozta meg, mivel a felperesi képviselő nyilatkozata szerint áfa-mentes.

Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint rendelkezett.

Budapest, 2017. november 28.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

